

Oda ostașilor români

Vasile Alecsandri

Juni ostași ai țării mele, însemnați cu stea în frunte!
Dragii mei vultani de câmpuri, dragii mei șoimani de munte!
Am cântat în tinerețe strămoșeasca vitejie,
Vitejie fără seamăn pe-acel timp de grea urgie
Ce la vechiul nostru nume au adaos un renume
Dus pe Dunărea în Marea și din Marea dus în lume!

Vin acum, la rândul vostru, să v-aduc o închinare,
Vin cu inima crescută și cu sufletul mai tare,
Ca eroi de mari legende, vin să vă privesc în față,
Voi, nepăsători de moarte, disprețuitori de viață,
Ce-ați probat cu-avântul vostru lumii pusă în mirare,
Că din vultur – vultur naște, din stejar – stejar răsare!

De la domn până la opincă, duși de-o soartă norocoasă,
V-ați legat în logodire cu izbânda glorioasă
Ș-ați făcut ca să pricepem a trecutului mărime,
Măsurându-vă de-o seamă cu-a strămoșilor nălțime,
Ș-arătând, precum prin nouri mândrul soare se arată,
Cine am fost odinioară, cine iar vom fi odată!

Să trăiți, feciori de oaste. Domnul sfânt să vă ajute
A străbate triumfalnic în cetăți și în redute,
Ca la Rahova cu tunul, ca la Grivița cu zborul,
Ca la Plevna, unde astăzi cel dintâi ați pus piciorul,
Înfruntând pe Osman-Gaziul, și prin fapt de bărbăție
Ridicând o țară mică peste-o mare-mpărăție!

O, viteji de viță veche! Auziți în depărtare
Acel vuiet fără nume ce răsună ca o mare?
Sunt bătăile de inimi al întregului neam al nostru
Ce adună zi și noapte dorul lui cu dorul vostru,
Sunt vărsările de lacrimi pentru-acel care se stinge,
Sunt urările voioase pentru-acel care învinge!

O! români, în fața voastră, colo-n tainica cea zare,
Vedeți voi o rază vie care-ncet, încet răsare,
Străbătând prin umbra deasă de lungi secole adunată?
E voiosul fapt de ziuă mult dorită, mult visată,
E lumina reînvierii, e luceafărul sperării,
E triumful luptei voastre, soarele neatârării!

Dragii mei! din focul luptei oțeliți când vă-ți întoarce

La cămin, unde românca, așteptând, suspină, toarce,
Tot poporul: rudă, frate, soră, mamă și părinte,
Ca la domni, cu pâini și sare, vor ieși vouă-nainte.
Căci din voi fiecare poartă-n frunte o cunună
Și de gloria de astăzi, și de gloria străbună!

Pas dar! pas tot înainte! timpul vechi din nou zorește!
Viitorul României dat-au mugur ce-ncolțește!
O, copii! de voi sunt mândru! simt acea mândrie mare
Care crește cu mărimea unui neam în deșteptare.
Mi-am văzut visul cu ochii, de-acum pot să mor ferice!
Astăzi lumea ne cunoaște: Român zice, Viteaz zice.